

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1429/07
26.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, Јелене Боровац, Власте Јовановић, мр Љубице Јеремић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против тужене Републике Србије МУП - СУП Суботица, чији је законски заступник РЈП Одељење у Суботици и туженог ББ, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици Гж-1. 146/07 од 09.07.2007. године, у седници одржаној 26.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Суботици Гж-1. 146/07 од 09.07.2007. године

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Суботици П-1. 245/06 од 21.02.2007. године одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужена да му на име накнаде штете за исплаћену зараду исплати 318.187,51 динар на основу члана 47. став 2. Закона о унутрашњим пословима износ од 420.200,00 динара на име законске затезне камате, са процесном затезном каматом од 28.02.2003. године до коначне исплате као и да се обавезу тужена да му на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених психичких болова због повреде угледа и части исплати износ од 300.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате. Одбијен је и евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени да му на име накнаде штете за неисплаћену зараду исплати износ од 225.395,59 динара и износ од 281.175,69 динара на име законске затезне камате са процесном затезном каматом од 28.02.2003. године до исплате, захтев да се обавезу тужени да му на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених психичких болова због повреде угледа и части исплати износ од 300.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом трећим обавезан је тужилац да туженој надокнади трошкове поступка у износу од 67.500,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Суботици Гж-1. 146/07 од 09.07.2007. године жалба тужиоца одбијена као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побјану пресуду у смислу члана 399. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Првог општинског суда у Београду П-1. 630/01 од 29.06.2001. године, поништене су као незаконите одлуке туженог и то решење СУП-а Суботица од 12.05.1999. године и пресуда Вишег дисциплинског суда МУП РС од 28.08.1999. године јер је наступила застарелост вођења дисциплинског поступка и тужена обавезана да тужиоца врати на рад на радно место на коме се налазио пре доношења наведених одлука као и да му надокнади трошкова поступка. Наведена пресуда постала је правноснажна и извршна, а тужилац је враћен на рад код тужене 23.03.2002. године. Тужиоцу је стављена на терет повреда радне обавезе из члана 50. став 1. тачка 1. Закона о унутрашњим пословима РС јер је одбио да оде на извршење безбедносног задатка на подручје АП КиМ из приватних разлога како је то и навео у писменој изјави од 10.05.1999. године. Тужилац је код тужене био распоређен на пословима полицајца и са послова полицајца је по потреби био ангажован на извршење посебних задатака док су ти задаци трајали. Није постојао стални састав - посебна јединица полиције. Док је био ангажован на тим пословима примао је увећану зараду за коефицијент 0,85 по Правилнику о платама радника МУП-а, а исплаћиване су и дневнице за број дана ангажовања. Није био премештан нити привремено упућиван на рад у другу организациону јединицу министарства ван подручја матичног секретаријата. Након изрицања мере престанка радног односа вратио се у ВВ да живи са родитељима који су пензионери и имају укупно око 12.000,00 динара месечне пензије. Није вређан ни понижаван од стране колега на послу, ни од стране претпостављеног, овде туженог, ББ, јер се није ни налазио у Суботици, а није ни понижаван од стране пријатеља са којима се дружио ван радног односа. Није имао здравствених проблема нити се јављао лекару. Одлуке тужене нису изазвале озбиљнији психички поремећај код тужиоца. Након престанка радног односа тужилац се није пријавио

заводу за тржиште рада као незапослено лице, није био корисник новчане накнаде није тражио запослење, а радна књижица се налазила код њега.

На овако утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили како примарни тако и евентуални тужбени захтев тужиоца.

Правну последицу поништаја решења о престанку радног односа представља успостављање пређашњег стања, у виду накнаде штете у висини изгубљене зараде и уплате доприноса за обавезно социјално осигурање. Међутим, у конкретном случају тужилац, како то правилно закључују нижестепени судов нема право на овакав вид накнаде штете. Наиме, поништај решења о престанку радног односа уследио је из разлога застарелости вођења дисциплинског поступка. Међутим, како је утврђено да је тужилац својом кривицом извршио тежу повреду радне обавезе јер је неоправдано одбио да крене на извршење безбедносног задатка, правилно су нижестепени судови закључили да не постоји основ да тужилац као запослени оствари накнаду штете због изостале зараде. Према одредби чл.50. став 1. тач.1. Закона о унутрашњим пословима РС повреда радне дужности се огледа у неизвршењу или омаловажавању наређења старешине издатог у вршењу или поводом вршења службених послова. У овом случају, а како је то утврђено у поступку пред нижестепеним судовима, тужилац је одбио наређење командира станице да оде на извршење безбедносног задатка на подручје АП КиМ. Тужилац је као полицајац био дужан да у смислу чл.7. став 2. Уредбе о унутрашњим пословима за време ратног стања извршава сва наређења старешине било да су она дата усмено или писмено. У ситуацији када је утврђено да је тужилац својом кривицом извршио тежу повреду радне обавезе јер је неоправдано одбио да крене на извршење безбедносног задатка, нема основа за досуђивање накнаде штете због изостале зараде. Осим тога, тужилац је својим радњама допринео настанку штете јер се није пријавио Заводу за тржиште рада као незапослено лице нити је тражио запослење. Тужилац, како је то утврђено у току поступка, није претрпео повреду угледа и части јер није ни вређан ни понижаван од стране колега на послу ни од стране претпостављеног, овде туженог ББ, као ни од пријатеља са којима се дружио ван радног односа, па му ни по том основу не припада право на накнаду штете.

Из изнетих разлога, одлучено је као у изреци, у смислу члана 405. став 1. ЗПП.

Председник већа-судија

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ВС